

[Aksel Larsen.]

rer dem nu ikke, som jeg gør det — at der foregår samtidige forhandlinger med England om disse problemer. Ja, det vil vi være. Men vi har jo lige hørt hr. Per Federspiel, som er meget sagkyndig, for han ved ikke alene, hvad der står i fællesmarkeds-traktatens præambel, han ved også, hvad de har besluttet i fællesmarkedet, og han ved, hvad fællesmarkedets ledere og regeringer tænker, hvad de ville gøre i en given situation. Han har fortalt, at fællesmarkedet under ingen omstændigheder vil føre samlede forhandlinger med en gruppe af lande, men kun med hver enkelt ansøger for sig. Hvis hr. Per Federspiel har ret i dette, er det jo ikke tilstrækkeligt, om der skulle være formelt samtidig forhandling med England. Det var egentlig rart at være inde i forhandlingsværelset for at kunne deltage i forhandlingerne og i den henseende varetage danske interesser, som naturligvis ikke egentlig strider mod engelske, men man ved jo aldrig, hvordan det går, når de store skal til at spise kirsebær.

Jeg vil endvidere sige, at man må ikke overse, at det, der tydeligvis også er situationen, er, at fællesmarkedet, som nu har fungeret mere eller mindre godt i så og så mange år, trænger til udvidelse. Det er nødt til at ekspandere, og optagelse af nye medlemmer eller samarbejde med andre lande er en af vejene til den nødvendige ekspansion.

Så er det jo muligt, at der netop af den grund er større udsigt til gode resultater af forhandlingerne om et bredere europæisk økonomisk samarbejde, navnlig hvis man stadig væk holder fast på det, EFTA-landene har vedtaget, nemlig at de ikke vil have deres indbyrdes forhold ødelagt, selv om nogle af dem går ind i fællesmarkedet, hvis man stadig væk holder fast ved højtidelige erklæringer om, at vi ikke skal have en ny toldgrænse ned langs Kølen i Skandinavien og igennem Kattegat og Øresund. Det ville vel være helt godt, hvis man kunne indse, at helst bør nordiske forhand-

linger med fællesmarkedet føres i fællesskab eller i hvert fald koordineres så intimt som muligt. Jeg tror sådan set, at jeg reelt er enig med markedsministeren herom. Han sagde i sin tale i formiddags følgende:

„På denne baggrund har det til stadighed ligget klart, at de nordiske lande hver for sig må føre deres forhandlinger med fællesmarkedet. Dette udelukker selvsagt ikke, at der opretholdes snæver indbyrdes kontakt under disse forhandlinger. Der er næppe tvivl om, at de nordiske lande med deres betydelige afsætningsmarked vil stå stærkere over for omverdenen på grundlag af et positivt resultat af de nordiske forhandlinger. Hertil kommer, at de nordiske lande gennem et nært samarbejde vil kunne opnå større indflydelse inden for rammerne af et bredt europæisk marked, uanset om ét eller flere af landene skulle opnå en anden tilknytning dertil end fuldt medlemskab.“

Jeg kan erklære mig reelt absolut enig med ministeren, og jeg opfordrer til, at man fastholder dette som målsætning for metoden under de forhandlinger, der måtte komme, af hvad art de end bliver, om et bredere økonomisk samarbejde i Europa.

Der er naturligvis allerede dem — og det har vi jo fået udtryk for under denne debat — som ikke alene mener, at Danmarks fællesmarkedsbjørn er skudt, men at man også godt kan gå i gang med at partere den. Jeg tror altså, at de ud fra deres synspunkt optræder en lille smule for optimistisk.

Jeg er jo ikke så begejstret for fællesmarkedet, som visse andre er, og jeg tror aldeles ikke på, at fællesmarkedet vil være til nogen særlig fordel for dansk landbrug. Vi ved alle sammen, at de 2.400 mill. kr., som hr. Anders Andersen har regnet ud danske bønder ville få mere om året ved, at Danmark kom i fællesmarkedet, kun eksisterer på noget tålmodigt papir og aldrig kommer til at eksistere andre steder.

Men socialistisk folkeparti mener, som alle eller de fleste partier her i denne sal